

ANNA K.

Jenny Lee

Anna K.

Vertaald door Anne Elshof

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Anna K.: A Love Story*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Flatiron Books, 2020
© Jenny Lee, 2020
© Vertaling uit het Engels: Anne Elshof, 2020
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2020
© Omslagbeeld: Kemi Mai en Shutterstock
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4872 0
ISBN 978 90 488 4873 7 (e-book)
NUR 285

www.jennyleewrites.com
www.uitgeverijmoon.nl
www.overamsteluitgevers.nl

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn man, John – mijn lief, mijn favoriet en mijn ‘ze leefden
nog lang en gelukkig’. Zonder jou zou dit boek niet bestaan.

Wie is wie in *Anna K.*

(in chronologische volgorde)

LOLLY S.

Zeventien, vijfdejaars op Spence School. Vriendinnetje van Steven K., zus van Kimmie.

STEVEN K.

Achttien, zesdejaars op Collegiate School. Broer van Anna, vriendje van Lolly.

DUSTIN L.

Achttien, zesdejaars op Stuyvesant High School. Huiswerkbegeleider van Steven, broertje van Nicholas.

KIMMIE S.

Vijftien, vierdejaars op Spence. Zusje van Lolly.

ALEXIA VRONSKY (OOK WEL BEKEND ALS VRONSKY OF GRAAF VRONSKY)

Zestien, vierdejaars op Collegiate. Neef van Beatrice.

ANNA K.

Zeventien, vijfdejaars op Greenwich Academy. Zusje van Steven, vriendinnetje van Alexander.

ALEXANDER W. (OOK WEL BEKEND ALS GREENWICH OG)

Negentien, eerstejaars aan Harvard University. Vriendje van Anna K., halfbroer van Eleanor.

ELEANOR W.

Vijftien, vierdejaars op Greenwich Academy. Halfzusje van Alexander.

BEATRICE D. (OOK WEL BEKEND ALS BEA)

Zeventien, vijfdejaars op Greenwich Academy. Nicht van Alexia.

NICHOLAS L.

Eenentwintig, broer van Dustin. Vriendje van Natalia.

MURF G.

Zestien, vierdejaars op Greenwich High School. Jeugdvriend van Vronsky. Stalknecht op de Staugas-manege.

NATALIA T.

Achttien, vriendinnetje van Nicholas. Woont in Arizona.

Deel één

I

Gelukkige tienermeisjes lijken allemaal op elkaar, maar een ongelukkig tienermeisje is ongelukkig op haar eigen manier.

Het was echt een fucking ramp. Lolly ontdekte dat haar vriendje Steven vreemdging terwijl ze een nieuw bandje voor zijn Apple Watch uitzocht in de Hermès-winkel op Madison Avenue. Steven wist niet eens dat ze zijn Apple Watch had. Twintig minuten daarvoor had hij tijdens de spinningles besloten om er nog een les achteraan te plakken, maar Lolly hield het na de eerste voor gezien. (Door haar nieuwe glutenvrije dieet kreeg ze niet genoeg koolhydraten binnen om een dubbele sessie aan te kunnen zonder flauw te vallen.)

Ze vertelde de waarheid en had zo tegelijkertijd de kans om met zijn Apple Watch naar de winkel te gaan voor een nieuw bandje, als cadeautje voor hun anderhalfjarig 'neukjubileum' de volgende dag. (Lolly was geen fan van deze lompe term voor het vieren van hun eerst officiële date, maar dat is hoe Steven het noemde. Lolly ging erin mee omdat ze van hem hield.) Dus terwijl Steven een denkbeeldige heuvel beklom op de constante beat van 'IDGAF' van Dua Lipa in de fitnesszaal op East 83rd Street, stond Lolly twee kilometer verderop aan de balie van Hermès.

Ze probeerde een keuze te maken tussen het traditionele, extra lange leren bandje in Hermès-oranje, of de meer hetero matzwarte

optie. Terwijl ze het oranje bandje uitprobeerde op haar slanke pols, trilde Stevens Apple Watch en flitste er een minuscuul fotootje van een paar tietens langs, gevolgd door een grijs tekstballonnetje met de tekst: 'NEUKEN? 🖐️'.

Lolly tikte op het touchscreen om de foto nog een keer te zien. Nadat het slechte nieuws was bevestigd, verstijfde ze tot ze werd overvallen door de vraag: vechten of vluchten? Lolly koos voor vluchten en vergat het nieuwe bandje af te doen voordat ze wegrende. Ze werd tegengehouden door een potige beveiligiger die voor de deur ging staan. Lolly was nooit goed geweest in het inhouden van haar tranen en begon hysterisch te huilen terwijl ze naar haar geliefde Gucci-sneakers (die met de glitterslangen) staaarde, die Steven afgelopen kerst voor haar had gekocht. De beveiligiger wist niet wat hij ermee aan moest en sloeg zijn armen maar om het huilende meisje heen. Ze drukte haar gezicht tegen zijn polyester jasje en fluisterde: 'Het is een vergissing. Het moet een vergissing zijn. Laat het verdomme alsjeblieft een vergissing zijn.'

Uiteindelijk nam de mooie Japanse verkoopster die Lolly had geholpen, en die van top tot teen in Hermès was gekleed, het van de beveiligiger over. Ze nam Lolly mee naar achteren, zette haar neer op een klein bankje en gaf haar een glas Perrier waar Lolly de hik van kreeg, waardoor ze nog harder moest huilen. Het was heel gênant allemaal, voor alle betrokkenen. Kimiko, die al tien jaar bij Hermès werkte, wist maar al te goed dat de rijkste inwoners van deze stad, waaronder velen van haar klanten, aan de lopende band vreemdgingen. Maar iets aan het IRL getuige zijn van het verlies van onschuld van dit zeventienjarige meisje had haar onverwacht ontroerd.

Zodra de hik voorbij was, vroeg Lolly of ze door de rest van Stevens berichten moest scrollen. Kimiko zei zachtjes: 'Je kunt er beter achter komen hoe erg het is nu je niet alleen bent.' Al snel waren ze allebei gebiologeerd door de weerzinwekkend expliciete relatie tussen Lolly's vriendje en de mysterieuze 'Brad'. Steven had een valse

naam gebruikt in zijn contactenlijst, maar afgaande op de overvloed aan vrouwelijke lichaamsdelen die de afgelopen weken naar Steven waren verstuurd, stond vast dat 'Brad' geen jongen was. Er stond zelfs een onscherpe video tussen die onder een rokje was gemaakt, en die Lolly en de verkoopster allebei deed walgen.

Lolly kocht een Hermès Iris-gesp en een riem die aan twee kanten draagbaar was, met aan de ene kant bleu saphir en aan de andere kant bleu Brighton, om Kimiko te bedanken. Een kwartier later verliet ze de winkel en nam ze een Uber naar het gigantische penthouse van Stevens ouders op Central Park West 15 (zijn ouders waren op skivakantie in Aspen) om de vuile bedrieger op te wachten. Ze gaf Gustavo, de portier, een briefje van honderd zodat hij Steven niet zou vertellen dat ze hem boven opwachtte, zogenaamd omdat ze een verrassing voor hem had – ze zwaaide met de oranje Hermès-tas als bewijs. De portier nam het geld aan maar waarschuwde Steven blijkbaar toch, want tien minuten later kwam haar vriendje aanzetten met een bos rode rozen van de winkel om de hoek, die hij in zijn nog altijd bezwete handen gedrukt hield.

Hij kon alleen de woorden 'Lolly, schatje, wat is er?' uitbrengen voordat de favoriete amberkleurige Laliq ue Tourbillon-vaas van zijn moeder langs zijn hoofd vloog en op de marmeren vloer in de hal in stukken viel. Hij keek zijn normaal zo ingetogen vriendin geschokt aan toen ze zei: 'Vertel me één ding, Steven...' Haar stem werd nu steeds feller. 'Wanneer is je neukjubileum met Brad?!' Ze hield zijn Apple Watch omhoog als digitaal bewijs. Steven keek ernaar en wist dat hij overduidelijk betrap was.

Stevens tijdelijke verwarring veranderde al snel in schaapachtige schaamte en hij ging meteen in smeekstand. Hij probeerde naar Lolly toe te lopen, maar ze deed een stap achteruit. 'Blijf uit mijn buurt, jij... jij... smerig varken! Inderdaad, ik heb alle ranzige foto's gezien die die slet van een Brad je heeft gestuurd!' schreeuwde ze. Toen ze dat zei, moest Steven aan de laatste naaktfoto denken die hij na de spinningles op zijn telefoon had gezien.

Er verscheen een klein, wellustig lachje op zijn gezicht. Hij was en bleef een jongen van achttien.

Helaas ontging Stevens grijs Lolly niet.

Het geluid dat ze uitstootte was eerder dierlijk dan menselijk. Ze rende langs Steven en liep hem bijna omver. Ze kon nergens anders heen dan naar het einde van de hal, dus ging ze de slaapkamer van Stevens ouders in en smiet ze de zware deur achter zich dicht. Ze deed de deur op slot, rende meteen de inloopkast van Stevens moeder in, wierp zich op de bloedrode fluwelen chaise longue die in het midden van de ruimte stond en begon harder te huilen dan ze ooit in haar leven had gedaan.

Steven probeerde door de deur heen met Lolly te praten, maar hij hoorde alleen zo nu en dan het geluid van iets wat naar de deur werd gegoid. Een uur later zat hij in de woonkamer sport te kijken en zijn derde magnetronburrito weg te werken toen hij werd gepapt door zijn maat Kaedon: **Gast, heb je je vriendin een bontjas gegeven?!!!** Steven zette de tv op pauze en ontdekte dat Lolly hem al ontvriend en geblokkeerd had op al haar socialmedia-accounts. (Tot zover hun Snapstreak van 453 dagen!) Hij appte Kaedon terug: **Screenshot?**

Een paar seconden later kreeg hij een selfie van een mogelijk naakte Lolly in een van zijn moeders bontjassen. Lolly, die veel kleiner was dan zijn moeder, zag er belachelijk uit in de gewatteerde jas van Russisch sabelmarterbont. Ze keek wild uit haar met mascara omringde ogen. Ze leek net een hondsdolle wasbeer... Eentje die net had ontdekt dat haar vriendje vreemdging en die goed pissig was. Hij schudde zijn hoofd en wist dat hij niet in staat was om deze situatie nog recht te zetten. Steven appte driftig naar zijn zus Anna die zich in Greenwich, Connecticut bevond, om te zeggen dat hij haar hulp dringend nodig had en dat ze onmiddellijk moest komen. Zijn zus was achttien maanden jonger dan hij, maar veel wijzer, vooral als het ging om relaties en alle ingewikkelde gevoelens die daarbij kwamen kijken.

Tien minuten later appte Anna om te zeggen dat ze om vijf voor negen zou aankomen op Grand Central Station. Voordat hij haar terug kon appen om te zeggen dat ze de auto moest nemen, ontving hij nog twee appjes waarin ze uitlegde dat het verkeer vaststond vanwege de sneeuw en dat de trein volgens Google Maps de snelste manier naar Manhattan zou zijn. In haar laatste bericht zei ze dat ze verwachtte dat hij haar kwam ophalen van Grand Central, zodat ze zijn kant van de ‘**sos relatiecrisis!!**’ kon horen. Steven antwoordde met één letter, κ, aangezien er geen emoji was die precies kon uitdrukken hoe diep hij nu in de shit zat.

II

Nadat hij *Shadow of War* had gespeeld om zijn hoofd leeg te maken en wat van zijn vaders whisky (een Glenmorangie Pride 1974) had genomen om te kalmeren, probeerde Steven weer door de gesloten deur heen met Lolly te praten. Een paar seconden later kreeg hij eindelijk een idee van wat er door het hoofd van zijn vriendin ging, maar het was niet bepaald goed nieuws. Lolly schoof het strookje met zwart-witfoto's van hen samen onder de deur door, foto's die ze anderhalf jaar geleden in het fotohokje tijdens de bat mitswa van Lolly's zusje Kimmie hadden gemaakt. Ooit (vier uur geleden nog!) was dit strookje Lolly's dierbaarste bezit geweest, ze droeg het altijd met zich mee in haar gewatteerde Chanel-portemonnee.

Steven had zijn vriendin vaak naar het fotostrookje zien staren, maar het zag er op die momenten net wat anders uit dan het strookje dat hij nu voor zich zag liggen. Zijn ogen waren in alle vier de foto's uitgestoken en ze had piemeltjes op zijn voorhoofd getekend.

'Lolly, schatje, het stelde niets voor. Jij bent degene van wie ik hou. Ik zweer het.' Terwijl hij dit zei, wist hij dat het waar was. Stevens vader had hem op zijn veertiende betrappt toen hij gepijpt werd door Jenna H. terwijl haar ouders bij hem thuis aan het eten waren. Zijn vader stuurde het beschaamde meisje de kamer uit, kwam bij Steven zitten en vertelde hem twee dingen. Ten eerste: hij moest discreter leren zijn als hij niet betrappt wilde worden. En ten tweede (de belangrijkste les): Steven moest het verschil leren tussen 'van seks met meisjes houden' en 'houden van het meisje met wie hij seks had'.

Steven had geen idee wat hij verder nog moest zeggen en hij wist dat Lolly dol was op Anna – alle meisjes waren dol op zijn zusje zodra ze haar ontmoetten – dus zei hij maar dat Anna onderweg was naar New York, in de hoop dat Lolly dit als een teken zou zien dat hij het niet zomaar opgaf. Maar opnieuw hoorde hij alleen maar stilte. Hij kreeg wel een appje van de portier, die hem liet weten dat Dustin L. op weg naar boven was. Steven zuchtte, boos op zichzelf omdat hij vergeten was de huiswerkbegeleiding, die hij drie keer per week kreeg, af te zeggen. Hij kwam overeind en liep naar de voordeur.

Hij overwoog even om zijn huidige dilemma aan Dustin voor te leggen, aangezien Dustin een van de slimste jongens was die hij kende, maar daar kwam Steven al snel op terug. Hij wist donders goed dat Dustin nooit zijn kant zou kiezen. Dustin was technisch gezien een van Stevens oudste vrienden: ze hadden toevallig dezelfde peutermuzieklessen gevolgd. Ze speelden elke dinsdag en donderdag samen en ze waren ‘beste vriendjes’ geweest tot hun vijfde. Toen gingen Dustins ouders scheiden en ging hij naar een openbare basisschool, terwijl Steven op een privéschool zat, waardoor ze zich jarenlang niet in dezelfde kringen begaven. Ze waren pas weer met elkaar in contact gekomen toen Dustin Stevens huiswerkbegeleider werd.

Dustin was nu zesdejaars en zou in juni cum laude slagen aan Stuyvesant High School. Steven deed ondertussen zijn laatste jaar over op Collegiate School. Hij was vanaf de basisschool naar Collegiate gegaan, maar werd van school gestuurd toen hij de broek van een klasgenoot omlaag had getrokken tijdens de gymles. Vervolgens werd hij van Xavier afgetrapt vanwege blowen, toen van Riverdale, vanwege een vechtpartij, daarna zat hij een paar semesters op Horace Mann en nu was hij weer terug op Collegiate, onder strenge voorwaarden.

Die herplaatsing had Steven aan zijn moeder te danken; ze had om wat gunsten moeten vragen om het voor elkaar te krijgen.

En aangezien een van de voorwaarden was dat Steven een hoog cijfergemiddelde moest behouden, had zijn moeder een reeks perpendicular huiswerkbegeleiders ingehuurd die allemaal na een week of twee waren gestopt vanwege Stevens slechte houding (lees: grofgelikedheid) en nog slechtere arbeidsethos. Ten einde raad kreeg zijn moeder uiteindelijk de briljante ingeving om Dustins moeder te bellen, om te vragen of haar zoon, wiens indrukwekkende schoolprestaties altijd op Facebook werden gedeeld, Stevens nieuwe huiswerkbegeleider wilde worden. Stevens moeder wist dat haar zoon weinig respect had voor volwassenen, maar dat hij er alles aan deed om bewonderd te worden door zijn leeftijdsgenoten.

Dustin was er zwaar op tegen geweest om Stevens huiswerkbegeleider te worden toen zijn moeder er afgelopen oktober over begon. Hij wees haar op het feit dat hij en Steven alleen maar 'vrienden' waren omdat hun moeders elkaar toevallig hadden ontmoet en dat ze een totaal verschillende jeugd hadden gehad. 'We hebben niets met elkaar gemeen!' klaagde Dustin. 'Waar moeten we het dan over hebben?'

'Over huiswerk, daar word je voor betaald,' antwoordde ze kalm.

Dustin slaakte een diepe zucht en rolde met zijn ogen. Steven was een knap, rijk feestbeest uit de hoogste sociale kringen van Manhattan; Dustin was niets van dat alles. Dustin was geadopteerd en wist niks over zijn biologische ouders. Hij wist alleen dat zijn tienermoeder een briefje had achtergelaten waarin ze zei dat hij aan Tamar L. gegeven moest worden, 'de aardige maatschappelijk werkster die slim en lief was, terwijl zij maar een kind was uit een gestoord gezin, dat bij haar lijpe moeder woonde.' Ze wilde een beter leven voor haar eigen kind, daarom wist ze dat ze hem moest afstaan.

En dus werd Tamar op een vrijdagavond, terwijl ze op weg was naar de synagoge voor haar eerste sabbatdienst in tijden, vanuit het ziekenhuis gebeld door een maatschappelijk werker, en kreeg ze een uur om te beslissen of ze de moeder van een twee dagen oude baby

wilde worden. Ze zag het als een test van haar hervonden vroomheid en leunde voorover om de taxichauffeur het adres van het ziekenhuis te geven. Toen ze haar man Jason over het plan vertelde en de openbaring in de taxi uitlegde, twijfelde Dustins aanstaande adoptievader geen moment (ook al hadden ze al een kind van drie) en zei: 'Ik ben voor!' Dat gaf Tamar het gevoel dat ze absoluut met de juiste man was getrouwd. Dustins moeder vertelde dit verhaal achttien jaar later nog steeds, maar met de toevoeging dat, hoewel ze de juiste keuze had gemaakt door Dustin te adopteren, ze te snel had geoordeeld over haar inmiddels ex-man.

Dustin was een stille, serieuze jongen en zijn adoptieouders grapt continu tegen hun vrienden dat hun eigen genen nooit zo'n slim kind hadden kunnen produceren. Dustin, die de grap inmiddels kende, zei dan dat zijn biologische ouders nooit zo'n brave Joodse jongen van hem hadden kunnen maken. (Het feit dat Dustin zwart en Joods was, vonden zijn leeftijdsgenoten dankzij de recente populariteit van Drake nu 'cool' in plaats van 'raar'.) Wat niemand wist, was dat Dustin ook paniekaanvallen had en dat hij daar sinds zijn tiende voor in therapie was. Vandaar dat hij een knoop in zijn maag kreeg bij het idee dat hij een losgeslagen rijkelui-zoontje als Steven met zijn huiswerk moest helpen. 'Echt niet. Dat ga ik niet doen, mam,' zei Dustin. 'Steven is de personificatie van de elite, hem helpen komt op hetzelfde neer als naar de *dark side* overlopen. Ik ben Kylo Ren niet.'

Dustins moeder was erg praktisch ingesteld en legde haar zoon rustig uit dat hij van een mug een olifant maakte. 'Je reageert te emotioneel, Dusty,' zei ze. 'Dit is *Star Wars* niet. Dit is het echte leven, en het is niet eerlijk om Steven af te schrijven omdat hij toevallig in een rijke familie is geboren. Je hoeft geen beste vrienden met hem te zijn. Dit is een baan, je verschaft een dienst en je wordt er goed voor betaald. Je kunt in de komende acht maanden meer geld verdienen dan ik in een heel jaar.' Het gemiddelde tarief van een huiswerkbegeleider in Manhattan was minstens tweehonderd dollar

per uur en Stevens moeder bood uiteraard meer, wat betekende dat Dustin meer dan tweeduizend dollar per week zou binnenharken, plus een bonus van tienduizend dollar als Steven het jaar zou afsluiten met gemiddeld een zeven of hoger.

‘Zie je niet in hoe gestoord dat is?’ antwoordde Dustin. ‘Jij bent een gediplomeerde professional die de hele dag achtergestelde mensen helpt, mensen die echt hulp nodig hebben. Je zegt altijd dat maatschappelijk werker en leraar de twee nobelste beroepen zijn en dat die enorm worden ondergewaardeerd in de huidige maatschappij. Hoe kun je dit met een zuiver geweten voorstellen?’

‘Doe niet zo melodramatisch! Je gaat volgend jaar studeren en op deze manier hoef je geen rottig bijbaantje te nemen. Dat is hoe ik het zie, en zo zou jij het ook moeten zien.’ Dustin vond het standpunt van zijn moeder simplistisch en kortzichtig, maar toen hij dat probeerde uit te leggen, weigerde ze nog langer met hem in discussie te gaan en eiste ze dat hij het aanbod nog met iemand anders zou bespreken voordat hij het afsloeg.

Dustin besloot snel een punt achter de discussie te zetten door meteen naar de hoogste autoriteit te gaan: de rabbijn van hun synagoge. Tot zijn grote verbazing was rabbijn Kennison het met zijn moeder eens. Ze vertelde ter illustratie dat ze op de middelbare school bij McDonald’s had gewerkt. ‘Ik vroeg iedere klant of ze hun bestelling wilden *supersizen*, betekent dat dat ik verantwoordelijk ben voor de obesitasepidemie in Amerika?’ vroeg ze. Voordat Dustin antwoord kon geven, zei ze dat hij een goede daad zou verrichten door zijn door God gegeven intellectuele gaven te gebruiken om een ander te helpen. ‘Wat als Steven uiteindelijk senator wordt omdat jij hem met zijn huiswerk hebt geholpen?’

Dustin zou het een belachelijk idee hebben gevonden dat de jongen, die toen ze vier waren een kever had opgegeten voor een weddenschap, ooit senator zou worden, maar het feit dat de huidige president een voormalige realityster was die zijn zwangere vrouw had bedrogen met een pornoster deed hem aarzelen. Dustin bedankte

de rabbijn voor haar advies en belde meteen dokter N. op voor een spoedtherapiesessie. Na vijftig minuten therapie was hij nog geen stap dichterbij een besluit. Dustin beredeneerde uiteindelijk dat alle jongeren, of ze nu arm of rijk waren, waarschijnlijk zowel tot goede als slechte dingen in staat waren, en dat onderwijs de beste manier was om slechtheid tegen te gaan – als je geen *lightsaber* tot je beschikking had tenminste. (Dokter N. zei aan het einde van de sessie terloops dat als Dustin het baantje afsloeg hij zijn neefje misschien zou kunnen voordragen, aangezien hij een arme rechtenstudent was aan Fordham University. Dustin vond deze suggestie ethisch gezien zeer dubieus.) Na een week lang intens piekeren nam Dustin het baantje aan, maar hij waarschuwde zijn moeder dat hij zou stoppen zodra hij ook maar een greintje wroeging zou voelen.

Dustin kwam er na de eerste maand achter dat de negen uur per week waarin hij Steven met zijn huiswerk hielp, niet de aristotelische strijd tussen goed en kwaad was waarvoor hij had gevreesd (en ook geen Bijbelse, Shakespeareaanse, filosofische of zelfs maar George Lucasiaanse strijd), maar dat het eigenlijk best leuk was. Zijn jeugdviand was niet zo verwend en onuitstaanbaar als hij zich had voorgesteld. Steven was nog precies hetzelfde als toen hij een peuter was: een charismatische jongen met gevoel voor humor die hield van dure speeltjes en deze graag met zijn vrienden deelde (en die waarschijnlijk nog steeds een insect zou opeten voor een weddenschap).

Na de tweede maand vond Dustin de tijd die hij met Steven doorbracht best vermakelijk, al zou hij dat nooit toegeven als zijn moeder ernaar vroeg. Het kwam regelmatig voor dat Dustin tijdens het weekend uitkeek naar hun bijles op maandag, wanneer Steven hem ongetwijfeld een of ander bizar verhaal zou vertellen over hoe ‘fucking lit’ zijn weekend was geweest. De twee jongens hadden tegenovergestelde middelbareschoolervaringen: Stevens leven bestond uit drugs, nachtclubs en meisjes, terwijl dat van Dustin vooral bestond uit koffiebars, studiegroepen en slimme meisjes door wie hij altijd, *altijd*, werd gefriendzoned.

Tegen het einde van het eerste semester had Dustin een academische krachtpatser van Steven gemaakt. Steven had zijn toetsen met vlag en wimpel gehaald (zonder af te kijken) en Dustin was nog trotser op Stevens gemiddelde van een 7,1 dan op zijn eigen 8 gemiddeld (hoewel het met zijn keuzevakken erbij nog hoger was). De jongens vierden hun gezamenlijke overwinning met een extravagant diner bij Peter Luger Steak House in Brooklyn en toen Steven op Dustin toostte omdat hij het onmogelijke had bereikt – Stevens vader had voor het eerst gezegd dat hij trots op hem was – besefte Dustin ineens dat hij Steven zou missen tijdens de kerstvakantie. Dustin had er geen moeite mee om toe te geven dat hij zijn oude vriend totaal verkeerd had ingeschat, hij was juist blij. Aangezien hij zich verheven voelde boven zijn leeftijdsgenoten was Dustin vaak eenzaam, maar die avond, onder het genot van een heus feestmaal, voelde hij een diepe band met iemand van zijn eigen leeftijd, en dat vond hij een heel fijne ervaring.

Die avond nodigde Steven hem uit voor zijn jaarlijkse oud-en-nieuwfeest, en hoewel hij het op dat moment nog niet wist, zou dat feest Dustins leven voorgoed veranderen. Het was niet Dustins ziel die gevaar liep door zijn hernieuwde vriendschap met Steven, maar zijn hart. Stevens vriendin Lolly had namelijk een jongere zus, Kimmie, die Dustins nieuwste bevestiging en misschien wel zijn grootste liefde zou worden.

III

Dustin was – in tegenstelling tot Steven – altijd al een gevoelige boekenwurm geweest, wat betekende dat hij niet veel vrienden had. Maar dat vond hij niet erg, want hij had geen tijd voor een sociaal leven. Hij stak al zijn tijd en energie in school, de debatclub en piekeren over klimaatverandering en stijgende zeespiegels. Maar er was één ding waar hij echt van kon genieten: films. In een donkere bioscoopzaal kon hij zijn zorgen over zijn gigantische vakkenpakket loslaten en even op adem komen. Omdat hij via films even kon ontsnappen, had hij er een indrukwekkend aantal gezien. Zijn favoriete guilty pleasures waren highschoolcomedy's uit de jaren tachtig en negentig. Die films hadden de supergeheime, beschamende fantasie aangewakkerd die hij nog nooit in zijn leven met iemand had gedeeld, zelfs niet met zijn therapeut.

Ter afsluiting van zijn middelbareschoolcarrière wilde hij niet met een groep vrienden naar het eindgala gaan. Hij wilde zelfs niet met een slim meisje gaan dat een bewonderenswaardig hoog gemiddelde had en dat was toegelaten tot een van de beste universiteiten ter wereld. Nee, Dustins fantasie was om naar het eindgala te gaan met een beeldschoon, sexy meisje dat veel te hoog gegrepen voor hem was (het maakte hem niet eens uit of ze slim was). En hij wilde niet zomaar een mooi meisje, hij wilde een meisje dat op De Lijst stond: de niet zo geheime 'geheime' lijst van sexy privéschoolmeisjes in Manhattan die elk jaar rond de kerstvakantie verscheen en waarop een top tien van privéschoolmeisjes uit elk jaar stond. (Hij wist natuurlijk dat het bestaan van zo'n lijst oppervlakkig, vrouw-

onvriendelijk en vernederend was, maar het was niet alsof hij betrokken was bij het maken van De Lijst, hij bekeek hem alleen. En vervolgens haatte hij zichzelf erom.)

Dustin was slim genoeg om te weten dat deze dagdroom voortkwam uit de fantasierijke tienerfilms waar hij zo dol op was, waarin de aardige jongen uiteindelijk altijd het sexy meisje kreeg, maar dat maakte hem niets uit. Hij wilde nu eenmaal wat hij wilde en ook al vond hij het vreselijk dat hij naar zoiets stompzinnigs hunkerde, vooral nu het politieke landschap één groot rampscenario was, hij wist het voor zichzelf goed te praten door het op een wetenschappelijke manier te bekijken. Het was vanuit biologisch oogpunt nu eenmaal onvermijdelijk, of platter gezegd: hij had gewoon net zoveel testosteron als iedere andere tienerjongen in Amerika.

Dustins galafantasie had zes weken geleden, op de avond van Stevens jaarlijkse oud-en-nieuwfeest, een heel andere vorm aangenomen. Het beruchte feest was vier jaar geleden ontstaan toen Steven gedwongen was het eerste semester van dat jaar door te brengen op Baruch, een openbare school, nadat hij het voor elkaar had gekregen om op zijn eerste dag van Riverdale te worden getrapt. Steven moest wachten tot zijn moeder een andere privéschool had gevonden die bereid was om hem aan te nemen en hij was bang dat zijn status eronder zou lijden. Daarom vroeg hij zijn vader of hij een oud-en-nieuwfeest mocht geven terwijl zijn ouders, zoals elk jaar, de feestdagen doorbrachten in hun strandhuis op Maui.

Zijn Koreaanse vader, die zich continu druk maakte over de vraag of zijn half-Koreaanse zoon wel werd geaccepteerd door de crème de la crème van de New Yorkse high society, ging akkoord en gaf zijn zoon de wijze raad mee dat een feestje pas onvergetelijk was als het niet alleen over de top was, maar ook exclusief. Het was zijn vaders idee om alleen vijfde- en zesdejaars van privéscholen uit te nodigen, ook al was Steven zelf pas derdejaars. En om die coole vijfde- en zesdejaars te trekken, legde zijn vader een flinke smak geld neer voor een optreden van A\$AP Rocky. Het was zijn moeders

idee om het feest ‘aan te kleden’ met twintig jonge modellen van Wilhelmina Models, die werden betaald om zich als gasten voor te doen, iets waar ze van gehoord had via een vriend die een fortuin had vergaard met zijn investeringen in nachtclubs. Het eerste feest werd een enorm succes en Stevens reputatie als übergastheer (met dank aan de drank en de modellen) was nu legendarisch.

Ditzelfde feest van vijf weken geleden was de eerste editie waar Dustin voor was uitgenodigd, maar hij had de afgelopen jaren wel verhalen gehoord over het beruchte festijn. Toen Dustin die avond bij Steven aankwam, was hij ervan overtuigd dat dit feestje, zoals de meeste dingen in deze stad, waarschijnlijk voor meer dan de helft uit gebakken lucht bestond. Maar zodra hij naar binnen liep, wist hij dat hij het mis had. Zoiets had hij nog nooit meegemaakt.

Het was alsof de Kerstman zijn speelgoedfabriek had opgedoekt en een stripclub had geopend. Sexy modellen, verkleed als kerstelfjes, mengden zich tussen de gasten op het professioneel aangeklede feest en deelden zowel balletjes uit van truffel en *mac and cheese* als gepocheerde paarse aardappels met kaviaar. Er waren twee bars vol dure flessen drank, bemand door schaars geklede barkeepers. (Dit was Lolly’s tweede jaar als vriendin van de gastheer en ze had ervoor gezorgd dat er ook sexy barmannen waren.) Een opeenvolging van professionele dj’s verzorgde de muziek en het eerste wat je zag als je de hal binnenkwam, was een twee meter hoge fontein van ijs in de vorm van Rick en Morty. Wanneer er champagne in Morty’s hand werd gegoten, stroomde het door hem heen (terwijl hij op Ricks schouders zat) en kwam het perfect gekoeld uit Ricks ‘Pickle Rick’-pik.

De fontein was de meest geïstagramde foto van het feest.

De enige nieuwe regel die Stevens ouders dit jaar hadden opgelegd, was dat er niet meer binnen mocht worden gerookt, vanwege het incident het jaar ervoor met het vijftien-miljoen-kostende brandgat in de Matisse. Dit probleem was eenvoudig opgelost: ze zorgden er gewoon voor dat iedereen toegang had tot het dak, via

de trap op de gang, naast de voordeur. (Stevens ouders deelden de verdieping met slechts één ander gezin, en de C.'s mochten tijdens de vakantie gebruikmaken van de Parijse pied-à-terre van de K.'s, zodat ze geen last zouden hebben van driehonderd tieners die tekeergingen op het dak.)

Nadat hij van kamer naar kamer was gedwaald, besloot Dustin het dak op te gaan voordat hij zijn jas in de kamer van Stevens zus zou dumpen. Boven trof hij drommen mensen aan die stonden te roken en te blowen onder warmtelampen, een pingpongtafel en airhockeytafel die druk in gebruik waren, en een pop-upshop van het chique restaurant Serendipity 3, bemand door iemand in smoking. Dustin was zo overweldigd door de hoeveelheid krankzinnige dingen die hij zag dat hij besloot een warme chocolademelk te nemen en het uitzicht te bekijken. Central Park was adembenemend mooi, bedekt met een witte laag van de eerste wintersneeuw. Terwijl Dustin naar het park keek, vroeg hij zich af of Stevens vader voor de sneeuw had betaald.

Hij draaide zich om en ging alle gezichten af. Dustin zag niemand die hij kende en hij realiseerde zich dat de enige mensen die iets tegen hem hadden gezegd bij het personeel hoorden. Hij besloot weer te gaan zodra hij zijn chocolademelk op had, nog voordat Steven wist dat hij überhaupt was gekomen. Dit feestje was duidelijk niet zijn scene en dit waren niet zijn soort mensen, en toen hij dat had toegegeven, kon hij eindelijk ontspannen. Toen Dustin op zijn iPhone keek om te zien hoe laat het was, zag hij in een notificatie dat de OSIRIS-REX zich nu in een baan om de asteroïde Bennu begaf, en hoewel dit zich op meer dan honderd miljoen kilometer van hem vandaan afspeelde, keek hij toch omhoog. De sterrenhemel had een kalmerend effect op hem. Terwijl hij omhoogstaarde, hoorde hij een lieve stem vragen waar hij zo geconcentreerd naar stond te kijken.

Toen hij omlaagkeek om te zien wie dat vroeg, dacht hij in eerste instantie dat hij high was geworden toen hij per ongeluk de bijkeuken in was gelopen, die werd *gehotboxt* door drie zesdejaars

van Dalton, want het meisje dat voor hem stond leek wel een blonde engel, bovenaards en ongrijpbaar, in een glinsterende zilveren jurk met een zachtroze pashmina om haar schouders om haar vleugels te bedekken.

Rationeel als hij was geloofde Dustin niet in het fenomeen 'liefde op het eerste gezicht', maar dat was absoluut wat hem op dat moment overkwam. Hij praatte een tijdje met dit beeldschone meisje over het feit dat hij notificaties ontving van de astronomie- en ruimtekalender van *The New York Times* en dat hij net een notificatie had gekregen. Ze vertelde dat ze 'dat hele sterrenkijkgedoe' nooit echt had begrepen, tot ze een jaar in het westen van Amerika had gewoond, waar geen hoge gebouwen stonden en de hemel weidser was dan ze ooit voor mogelijk had gehouden, tjokvol triljoenen sterren. Dustin vond het geweldig dat ze 'tjokvol' zei. Ze gaf eerlijk toe dat ze niet door had gehad dat de felle lichten in de stad de reden waren dat ze nooit sterren zag in Manhattan.

Dustin verbeterde haar voorzichtig en legde uit dat je op een heldere nacht een paar sterrenbeelden kon zien, als je wist waar je moest kijken. Vervolgens vertelde hij waarom het zo belangrijk was dat ruimtevaartuig OSIRIS-REX zich voor het eerst in een baan om de asteroïde Bennu begaf en hoe cool het was dat zoiets zich nu in de ruimte afspeelde terwijl zij hier stonden. 'Heb je enig idee hoeveel jaar aan voorbereiding er in die ene gebeurtenis zit? Het is een enorme prestatie voor iedereen die eraan heeft meegewerkt.'

'Dat geloof ik wel,' antwoordde de engel, van wie hij de naam niet eens wist. Ze rilde van de koude wind. Terwijl ze haar sjaal stevig om haar schouders trok, zei ze dat ze haar zus ging zoeken, maar dat ze hoopte later verder te kunnen praten. En toen was ze weg. Als ze niet zijn arm had aangeraakt en had gezegd dat ze het leuk vond om met hem over sterren te praten, had hij zich afgevraagd of ze er wel echt was geweest.

Hij bleef uiteindelijk tot iets na middernacht op het feest, dankzij het feit dat hij toevallig twee meisjes tegenkwam die hij kende van

de examentraining en die hem de rest van de avond op sleeptouw namen. Stephanie en Tasha waren bevriend met Stevens vriendin, ze kenden elkaar van zomerkamp, en ze gaven toe dat zij dit jaar ook voor het eerst op het feest waren. Het was een opluchting om te horen dat zij net zo perplex stonden van het spektakel, maar ze zeiden dat zij tot het bittere eind zouden blijven, omdat ze niet wisten of ze nog een keer zouden worden uitgenodigd.

Gelukkig waren de twee meisjes echte klets-kousen en kon Dustin stilletjes bij ze blijven staan terwijl hij rondkeek of de engel van het dak nog ergens te bekennen was. Een paar minuten nadat het nieuwe jaar was ingeluid met geschreeuw en confettikanonnen zag hij haar weer. Hij zat met Tasha en Stephanie op de bank in de bibliotheek toen hij de mysterieuze blondine langs de deur voorbij zag schieten. Net voordat ze weg was, kon hij haar nog aanwijzen aan Stephanie, die hem droogjes vertelde dat de engelachtige schoonheid Kimmie heette en dat ze het zusje was van hun vriendin Lolly.

‘Ik wist niet dat Lolly een zusje had,’ was het enige wat hij zei voordat Stephanie en Tasha Kimmies hele levensverhaal uit de doeken deden. Kimmie was net als vierdejaars ingestroomd op Spence, want als derdejaars had ze een jaar in Nevada gewoond om te trainen als potentieel olympisch kunstschaatser. Ze was zes maanden geleden teruggekomen na een vreselijke valpartij tijdens een wedstrijd. Gabe, haar schaatspartner en gay BFF, had een lift verkeerd getimed waardoor hij zijn balans verloor en naar achteren viel, terwijl Lolly vooroverviel en haar knieschijf verbrijzelde. Ze had de hele zomer moeten herstellen van de operatie en had te horen gekregen dat haar carrière als kunstschaatser voorbij was.

‘Nou, als ik moest kiezen tussen de Olympische Spelen en op De Lijst staan, zou ik echt wel voor De Lijst kiezen,’ zei Tasha.

Toen ze De Lijst noemde, verslikte Dustin zich in zijn inmiddels lauwe champagne, wat escaleerde in een gênante hoestbui. Nadat hij door beide meisjes op zijn rug was geklopt, kreeg hij er eindelijk met hese stem uit: ‘Staat ze op De Lijst?’ Dustin probeerde zo luchtig

mogelijk te klinken, hij wist niet eens dat De Lijst al uit was.

Stephanie knikte. 'Ze staat op nummer drie, wat ongelofelijk is, want ze heeft niet eens campagne gevoerd.'

'En ze draagt geen sletterige kleren zoals de andere meisjes,' voegde Tasha eraan toe.

'Nou ja, niet op school,' zei Stephanie. 'Maar er staan genoeg video's van Kimmie in ieniemienie kunstschaatspakjes op YouTube.'

'Denk je dat Lolls het vervelend vindt dat haar zusje zo knap is?'

'Neuh. Ik zou liever een vriendje als Steven hebben dan op De Lijst staan.'

'Mee eens.'

Nu hij deze stortvloed aan informatie had gekregen, wilde Dustin de meiden geen reden geven om achterdochtig te worden, dus veranderde hij soepeltjes van onderwerp en verliet hij twintig minuten later het feest. Hij besloot door het besneeuwde park naar huis te lopen, zodat hij de avond opnieuw kon afspelen in zijn hoofd. Hij verwonderde zich over het feit dat elke keuze die hij ooit in zijn leven had gemaakt tot deze toevallige ontmoeting op het dak had geleid. Hoewel hij zichzelf met alle macht probeerde in te houden, kon hij het aan het einde van de wandeling niet laten om zich voor te stellen hoe het zou zijn om het eindgala binnen te lopen met Kimmie S., de op twee na meest sexy vierdejaars van heel Manhattan.

IV

De scholen waren alweer bijna twee weken begonnen en Dustin had Steven inmiddels zes keer gezien, maar hij had nog niet de moed weten te verzamelen om over Kimmie te beginnen. De enige reden die hij daarvoor kon bedenken, was dat hij niet wist of hij de waarheid wel aankon. Wat nou als hij te horen zou krijgen dat hij een minuscule kans van niks maakte? Maar terwijl Dustin laat in de middag door het park liep op weg naar Steven, dacht hij aan wat hij net in therapie had besproken. Vandaag was zijn dag en hij zou zich eindelijk vermannen en zijn liefde voor Kimmie aan Steven opbiechten.

Dustin wist dat er iets mis was toen hij het appartement binnenliep en Steven hem een ongemakkelijk lange *bro hug* gaf. ‘Gast, je gelooft nooit wat voor dag ik achter de rug heb. Kom binnen. Kom binnen. Goed dat je er bent.’ Dustin dacht eerst dat Steven aan de drugs zat. Terwijl hij in de keuken een glas water voor zichzelf inschonk, controleerde hij Stevens ogen. Zijn pupillen leken normaal, gezien de hoeveelheid licht in de kamer. Dustins oudere broer zat momenteel in een afkickkliniek, dus hij had ervaring met mensen die aan de drugs zaten, en hoewel hij wist dat Steven soms wat gebruikte, wist hij zeker dat hij op dit moment niet high was.

Tot Dustins verbazing ging Steven in de eetkamer zitten, aan een tafel waar makkelijk vierentwintig mensen konden aanschuiven. Hij opende demonstratief zijn natuurkundeboek en zei dat ze met de oefentoets konden beginnen zodra ze een shotje hadden genomen. Normaal gesproken zou Dustin dit hebben geweigerd, maar hij had

iets nodig tegen de zenuwen. De drank was verrassend zacht en toen Dustin dit zei, antwoordde Steven: ‘Dat mag verdomme ook wel, deze shit kost vijftiennegentighonderd dollar per fles!’ Toen Dustin dat hoorde, schudde hij zijn hoofd. Hij pakte de fles en maakte snel een berekening. ‘We hebben net zeventienhonderdzesentig dollar opgedronken.’

‘En we doen het nog een keer!’ zei Steven terwijl hij nog twee shotjes inschonk.

Dustin kon de stijgende spanning niet meer aan en gooide het eruit: ‘Is het volslagen idioot om te denken dat Lolly’s zusje ooit met mij op date zou willen?’ Om vervolgens zijn tweede shotje achterover te slaan.

Steven leunde achterover in zijn stoel, floot en zei: ‘Dustin, jij vieze vuile *direwolf*.’ (Hun liefde voor *Game of Thrones* was een van de weinige dingen die de jongens met elkaar gemeen hadden.) Dustin negeerde het gefluit en ging verder. ‘Sinds ik Kimmie met oud en nieuw heb ontmoet, kan ik alleen nog maar aan haar denken. Mijn vader betrapte me toen ik haar kunstschaatsvideo’s aan het kijken was op mijn iPad en nu vraagt hij zich waarschijnlijk af of ik homo ben. Gelukkig was ik al toegelaten tot MIT toen ik haar ontmoette, want zo’n meisje kan je gemiddelde echt compleet vernachelen.’

‘Is dat nerdtaal voor dat ze superlekker is? Goeie.’ Steven moest lachen om Dustins plotselinge uitbarsting, zette zijn stoel weer met vier poten op de grond en zei toen heel serieus: ‘Geen grap, ik denk dat Kimmie een slimme jongen als jij wel ziet zitten. En meisjes worden echt lijp van de status die ze krijgen als ze een zesdejaars daten.’ Steven liet een pauze vallen, waardoor Dustin meteen doorhad dat er een probleem was.

‘Maar...?’ vroeg Dustin.

Steven knikte en ging verder. ‘Maar... ze heeft de aandacht van Graaf Vronsky getrokken en ze is nu misschien een beetje van hem in de ban. Maar geef niet op, want hij is altijd snel weer op een

meisje uitgekeken.’ Steven vond het jammer dat hij dit slechte nieuws moest meedelen, maar Dustin had het recht om te weten wie zijn concurrent was.

Dustin fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij het nieuws verwerkte. ‘Zeg alsjeblieft dat “Graaf” een bijnaam is en niet zijn officiële titel.’ Steven zei dat het inderdaad een bijnaam was, maar dat die voortkwam uit een gerucht dat Vronsky’s vader zijn stamboom kon herleiden tot heuse Russische adel. De tweede theorie voor zijn bijnaam was dat hij binnen vijf minuten nadat hij een mooi meisje ontmoette in haar onderbroek zat te graven, maar dat hield Steven maar voor zich. In plaats daarvan zei hij: ‘Maar serieus, Lolls denkt dat de Graaf een bevlieging is; jij kunt de langzame, maar vastberaden schildpad zijn die Kimmie als prijs wint.’

‘Race’, verbeterde Dustin hem. ‘De langzame, vastberaden schildpad wint de race, geen prijs.’

‘Dat komt toch op hetzelfde neer?’ zei Steven doodserieus. ‘Je mag aannemen dat je een prijs krijgt als je een race wint, toch? Dustin, ik heb nog een uitdrukking voor je... doe niet zo fucking moeilijk, gast! We hebben het over echte shit nu, niet over Engelse literatuur.’

Nu was het Dustins beurt om te lachen, om Stevens reactie en om zichzelf. Het lag in Dustins aard om overdreven precies te zijn, wat goed van pas kwam op school, maar waardoor hij ook nogal stijfjes overkwam. ‘Hé, hoe weet Lolly überhaupt dat ik een schildpad in de race heb?’

Steven gaf toe dat hij al een tijdje op de hoogte was van Dustins interesse in Kimmie. Lolly had het gemerkt toen ze de week ervoor bij de bijles was aangeschoven. Ze zei na afloop tegen Steven dat Dustin het voor elkaar had gekregen om Kimmie drie keer heel omslachtig ter sprake te brengen terwijl ze bezig waren met Stevens wiskundehuiswerk, wat maar één ding kon betekenen. Toen hij dit hoorde, liet Dustin zijn hoofd hangen en bonkte hij er een paar keer mee op de tafel. Steven legde een hand op Dustins schouder

en beloofde hem dat hij hem waar hij maar kon met Kimmie zou helpen. Dustin bedankte hem uitvoerig en zei dat hij bij hem in het krijt stond.

Steven voelde zich gesterkt door hun openhartige gesprek en besloot dat het nu zijn beurt was om zijn liefdesproblemen op te biechten. Dustin luisterde naar alles wat Steven te zeggen had zonder hem te onderbreken en trok alleen een wenkbrauw op toen Steven zei dat Lolly zich op dat moment ook in het appartement bevond.

Dustin koos zijn woorden zorgvuldig voordat hij zijn mening gaf over Stevens sores, maar het lukte hem niet om de kant van zijn vriend te kiezen, hoe erg hij ook zijn best deed. Hij vond het verwerpelijk dat Steven was vreemdgegaan en vond het nergens op slaan dat een man zijn overspel zou kunnen goedpraten. Waarom zou je beloven trouw te blijven als je niet van plan was die belofte na te komen? Natuurlijk kende hij genoeg jongens die vreemdgingen met het argument dat hun vriendin een absolute nachtmerrie was, maar Lolly was geen nachtmerrie. Steven probeerde Dustin uit te leggen dat trouw blijven moeilijker was dan het leek, maar terwijl hij dit zei, wist hij dat zijn uitleg niet aan Dustin besteed was. Hij wist dat trouw blijven niet moeilijk zou zijn voor Dustin, aangezien hij ongetwijfeld een sterker moreel kompas had dan hijzelf. En Dustin, die nogal een groentje was als het ging om meisjes, had waarschijnlijk ook minder verleidingen te weerstaan.

‘Gast, het is niet alsof ik geen spijt heb, dat heb ik wel,’ gaf Steven toe.

‘Maar heb je spijt omdat je het hebt gedaan, of omdat je betrap bent?’ vroeg Dustin.

‘Ik zou zeggen fiftyfifty.’

‘En ik zou zeggen: bedankt voor je eerlijkheid,’ zei Dustin oprecht.

Een uur later zei Steven dat hij ervandoor moest om zijn zus op te halen van Grand Central Station. Anna kwam langs om de

schade te beperken. Nu hij op de hoogte was van de verzachtende omstandigheden, bood Dustin aan om Stevens werkstuk over de tekortkomingen van het Amerikaanse gevangenisstelsel voor hem na te kijken. Dustin kon de afleiding wel gebruiken, want hij had die avond toch niets beters te doen dan zich obsessief met Kimmie bezighouden, en dat was wel het laatste wat hij wilde. De gedachte aan de zoveelste speurtocht door haar Instagram, waarbij hij naar de zwaar gefilterde ‘artistieke’ natuurfoto’s stuurde, werd hem bijna te veel. (Kimmies irritantste eigenschap tot nu toe was dat ze, in tegenstelling tot de meeste meisjes van haar leeftijd, bijna nooit selfies postte.)

Terwijl Dustin zijn spullen inpakte, kreeg Steven een simpele ingeving waarmee hij zowel Dustin als zichzelf kon helpen. ‘Je moet naar Central Park gaan, Kimmie is daar nu aan het schaatsen. Ze mag sinds kort weer het ijs op van de chirurg en Lolly zei dat de ijsbaan Kimmies *happy place* is. Als jij ineens op haar happy place verschijnt, wordt het misschien ook wel jouw happy place, als je snapt wat ik bedoel.’

Dustin schudde driftig zijn hoofd. ‘Nee, dat kan echt niet. Zie ik eruit als iemand die geloofwaardig een toevallige ontmoeting kan faken? Nee, nee, nee!’

Steven wachtte tot Dustin gekalmeerd was voordat hij verderging. ‘Kom op, je zou me er echt mee helpen.’ Zijn reden voor dit verzoek was dat Kimmie haar vader en stiefmoeder een smoes moest vertellen om Lolly’s afwezigheid te verklaren. ‘Lolly kan zo echt niet naar haar ouders en Anna heeft tijd nodig om haar tot inkeer te brengen!’

Het laatste wat Dustin wilde, was zich bemoeien met Stevens problematische liefdesleven, en hij herinnerde hem eraan dat de boodschapper altijd de schuld kreeg. ‘App haar zelf maar.’

Steven raakte geïrriteerd en verhief zijn stem een beetje. ‘Kom op, gast. Wat moet ik dan appen? “Yo, Kimmie, ik heb je zus keihard bedrogen en nu doet ze een Sylvia Plath in mijn moeders inloopkast”?’

Dustin, doe het voor mij. Ik betaal je Uber. Grijp je kans en neem haar mee naar Serendipity 3 voor een *frozen hot chocolate*, ook op mijn kosten. Voor mijn part trakteer je haar op de ijscoupe met bladgoud van duizend dollar. Geloof me, dan wil ze meteen de kleren van je lijf trekken!’ Steven haalde zijn telefoon uit zijn zak. ‘Wat is je rekeningnummer? Serieus, laat me mijn slechte geweten sussen door een date met Kimmie te faciliteren. Woordenlijstwoord! Ik win.’

Dustin moest lachen en sloot even zijn ogen om zich voor te stellen dat hij met Kimmie op een knus leren bankje zat en toekeek hoe haar perfecte mond op haar warme chocolademelk blies. Hij zette het beeld uit zijn hoofd, wuifde het aanbod weg, en liep de deur uit zonder iets te zeggen. Steven riep hem na dat hij op hem kon vertrouwen, want het enige onderwerp waar hij meer van wist dan Dustin dat deed, was meisjes.

Dustin wilde Steven eraan herinneren dat zijn huidige relatieproblemen die stelling weerlegden, maar dat deed hij niet. Hij was ervan overtuigd dat Steven het op dit moment niet aankon om de bittere waarheid onder ogen te zien.